

ЧУДНА ЗИМА

Отсрѣща се мержѣе
 стариятъ Балканъ
 надъ всички се гордѣе
 единственъ великанъ.
 А срѣдъ нощи лунни
 тамъ, надъ снѣгъ и ледъ
 месецътъ огрѣва
 чуденъ ширъ и гледъ.
 Съ чаръ се разпилѣватъ
 луннитѣ лъчи
 вѣтрове повѣватъ
 просторътъ ечи. . .
 Въздухътъ кристаленъ
 всичко тамъ лежи,
 за нѣкой вѣкъ далечъ
 приказка реди. . .
 А мѣничка звездица
 огрѣла е отгоръ
 свѣтлата Деница
 отчаква цѣлъ просторъ.
 И въ хладъ се тамъ люлѣятъ
 клонкитѣ — свирци
 надъ тѣхъ пѣсень пѣятъ
 сребърни звънци. . .

* * *

ЗИМЕНЪ ВѢТЪРЪ

Зименъ вѣтъръ леденъ вѣе
 снѣгъ се сѣе. . .
 Злобно пѣсе въ той си пѣе:
 „всичко ази ще да кося,
 само студове ще нося“.

Въ кжщи бѣгайте, дечица
 и ржчици
 сгрѣйте си на топла печка
 леденъ вѣтъръ некъ вилнѣе
 той немошно ще бѣснѣе. . .

Д. Ю. Арабаджиевъ
 с. Драгойново

БЪЛГАРСКИ НАРОДНИ ВОЕВОДИ

Илю Воевода

Роденъ е въ с. Берово, Малешевско, Македония. Името му е Илю Марковъ. Славенъ български хайдутинъ и воевода, възпѣтъ въ нашитѣ народни пѣсни. Презъ младинитѣ си е билъ пандуринъ въ Рилския манастиръ. Презъ 1848 г. поради една разпра съ турцитѣ въ кжра, той забѣгва въ Родопитѣ съ една дружина отъ 15 храбри юнаци и започва да отмъщава на потисницитѣ. Въ 1861 г. Илю воевода отива въ Бѣлградъ, тамъ участвува при бомбардировката на Бѣлградъ. По-късно дѣдо Илю воевода е участвувалъ въ Освободителната война и въ Сръбско-българската презъ 1885 год. Починалъ въ гр. Кюстендилъ въ дълбока старостъ, оплакванъ отъ цѣлия български народъ.

Чичо Любчо